

"AMERIŠKA DOMOVINA"

AMERICAN HOME
SLOVENIAN DAILY NEWSPAPER
JAMES DEBEVEC, Editor

6117 St. Clair Ave. Cleveland, Ohio.
Published daily except Sundays and Holidays

N A R O Č N I N A :
Za Ameriko in Kanado na leto \$5.50. Za Cleveland, po pošti, celo leto \$7.00.
Za Ameriko in Kanado, pol leta \$3.00. Za Cleveland, po pošti, pol leta \$3.50.
Za Cleveland, po raznascilicah: celo leto \$5.50; pol leta \$3.00.
Za Evropo, celo leto \$7.00.
Posamezna številka 3c.

S U B S C R I P T I O N R A T E S :
United States and Canada, \$5.50 per year; Cleveland, by mail, \$7.00 per year
U. S. and Canada, \$3.00 for 6 months; Cleveland, by mail, \$3.50 for 6 months
Cleveland and Euclid, by carrier \$5.50 per year, \$3.00 for 6 months
European subscription, \$7.00 per year.
Single copies, 3c.

Entered as second-class matter January 5th, 1909, at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3d, 1878.

83

No. 54 Fri., March 6, 1942

Zračna sila bo odločila zmago v tej vojni

"Ako bi nam danes ali jutri prišlo na pomoč 200 bombnikov, pa bi bil v trenutku položaj na Javi vse drugačen!" Tako smo slišali ravnokar na radiju poročilo iz Jave od nizozemskega vrhovnega poveljstva.

Danes je gotov fakt, da bojna mornarica ni več odločujoča. Zračna sila je danes ona, ki odločuje v zraku, na sphem in na morju.

Ako bomo Amerikanci priznali to dejstvo in se potem ravnali, bomo imeli v roki ključ, s katerim bomo dobili to vojno, ker mi smo narod, ki lahko zgradi ogromno zračno silo.

En mesec vojne na Tihem oceanu nam priča uničevanje pomorske sile v razmerju, kot ni bilo podobnega v vsei zgodovini bojnega ladjevja. Potopljenih je bilo že več bojnih ladij, kot se jih je pogrenilo pri Jutlandu, kjer se je vršila največja pomorska bitka moderne zgodovine. In vse to je doprinesla zračna sila.

Ena petina vseh bojnih ladij svetovnih držav je bila uničena z zračno silo. Nemci so zasedli Norveško leta 1940 kljub temu, da so imeli proti sebi največjo pomorsko silo na svetu. Pod varstvom svoje superiorne zračne sile je Nemčija prepeljala na tisoče svojih čet preko Severnega morja.

Na 12. novembra 1940 je angleška zračna sila potopila Italijanom v pristanišču Taranto tri bojne ladje in dve križarki. Na 10. januarja 1941 so nemška in italijanska letala potopila v Sredozemskem morju angleško križarko Southampton ter poškodovala bojno ladjo Malaya in nosilca Illustrious. Na 27. maja istega leta so angleška letala tako poškodovala nemško bojno ladjo Bismarck, da jo je potem zlahka potopila ena križarka.

In od časa tragedije v pristanišču Pearl mora ves vojski svet priznati, da ima zračna sila neizpodbitno premoč nad ladjevjem.

Tudi orjak bojni tank more izdatno vršiti svojo naloge, če nad njim čuje zračna sila. Angleški bojni ladji Prince of Wales in Repulse bi Japonci ne bili nikdar potopili, če bi ju bila ščitila zračna sila iz Singapura. Dejstvo, da je treba dolžiti zračno silo radi izgube teh dveh nenadomestljivih ladij, je najboljši dokaz, da je prešla moč bojne sile od bojnih ladij na bombe in bojna letala.

Kaj vse to uči Ameriko? To nas uči, da nam ponuja sovražnik zmago naravnost v roke. Dejstvo je namreč, da ne more nobena druga država zgraditi toliko in tako finih letal in bombnikov, kot jih more ameriška industrija, predvsem pa jih gotovo ni v stanju zgraditi Japonska. Naši mehanični in masni proizvodnji ne more nobena svetovna sila enačiti, niti od daleč ne. Naša ogromna proizvodnja mora nadkriliti japonsko do leta 1943. Res je, da ima Japonska prednost na Tihem oceanu v tem, da ima vse strategične postrojanke pred nosom. Toda tudi mi si bomo znali poiskati primernih oporišč, na primer v Sibiriji, odkoder bomo dali okusiti Japoncem ono, kar smo mi doživeli v pristanišču Pearl.

Sedanjo vojno bo odločila torej zračna sila. Bojne ladje, križarke, rušilci in podmornice bodo pri tem samo pomagale v toliko, da bodo vozile letala bližu napadnih točk. Ako se Amerika okoristi z vsemi prednostmi, ki jih nudi v vojni zračna sila, potem je brez vprašanja, da bo zmaga končno na naši strani.

Da se ne pozabi...

V sosednjih občinah Opatiji in Lovranu, kjer je bilo slovansko prebivalstvo v veliki večini, je apostolski upravitelj nastavil italijanske duhovnike, ki so pregnali slovenski in hrvaški jezik iz cerkve.

Prvi reški škof, msgr. Isidore Sain, ki je bil ustoličen leta 1925, ni sam dovolil, da so se podobne razmere nadlevale, ampak jih je razširil tudi na druge župnije. Slovensko župnijo Lovran je izročil v oskrbo italijanskemu župniku, ki ni imel najmanjšega pojma o jeziku svojih župljanov. Ko se pritožila hrvatska župnija Volosko, ker je civilna oblast prepovedala vse pridige v hrvaščini, ni škof v njih obrambil niti mignil z mezincem.

V deškem semenišču na Reki, kjer so se vzgajali bodoči bogoslovci, je škof Sain odpravil slovenščino in hrvaščino. Slovenskim dijakom je bilo strogo prepovedano čitati knjige s slovenskim čitivom, ali da bi govorili med seboj v svoji materinščini, ali da bi si dopisovali s svojim župnikom v rojstni občini v svojem materinskem jeziku.

Ceprav je bilo prebivalstvo na Reki v veliki večini slovansko, ni škof imenoval nobenega slovanskega kanonika tako, da je bila slovenska duhovščina popolnoma izključena iz notranje uprave škofije. Vsa svoja pastirska pisma je škof Sain pošiljal na župnije v italijanskem jeziku.

Po smrti škofa Saina, je bil imenovan na reško škofijo msgr. Antonio Santin. Tudi on je takoj ob nastopu pokazal, da bo voljno orodje fašja pri raznarodovanju Slovanov. Kot njegov prednik tudi on ni dovolil niti ene same pridige v Reki v slovenskem jeziku za Jugoslovane. Obratno je pa

Newburške novice

Bogove, če je Roosevelt dejal naprej, ne samo uro, marveč tudij dneve in mesece. Zdi se mi, da smo po navadi imeli meseca marca že kak znak pomlad. Letos ... prav te dni so drevesa vsa bela pa ne od cvetja ampak od snega. Prav nič ni zaupati predsedniku, da bi ne bil kar na tistem pomaknil meseca nekaj naprej, dočim do solnca ne doseže in tako je sonce ostalo v januarju, mesec pa je že marec. Sonce je menda edina stvar božja, v katero ljudje ne morejo vtikati svojih prstov in popravljati za Bogom. Vse drugo smo že "popravili."

* * *

Bog je rekel, "ljubi svojega bližnjega, kot samega sebe." Mi smo pa dejali: "ej kaj bo to. Ljubi sebe, bližnjega pa udrí tja po ušesih, da se mu bo kar zbliskalo." Bog je rekel: "Spoštuj oceta in mater ..." Mi pa danes pravimo: "Kaj še, saj stari nič ne ve. Delaj kar sam hočeš. Ti si bil v "haj skul," stara dva pa še razredov nista naredila." Bog je rekel: "ne kradi." Mi smo pa rekli: "eh, saj tudi drugi tako delajo." In tako kapital krade delavec, ko mu dostikrat ne da zadostne plače, delavec pa krade zopet drugim, ko se na delu obotavlja in čas trati. Ali se spomnite električarjev na naši cerkvi? Pet delavcev je obešilo vsak dan EN svetilnik služili pa so \$2.50 na uro \$20.00 na dan. Ko je kontraktor videl, da to ne pojde, je v malo več kot v pol dneva s petimi možmi obesil štiri svetilnike.

* * *

Zato pa, hvala Bogu, da nam ni dal doseči sonca, če ne bi bili že davno si uredili tudi ta svetilnik po svoje in bi prav hitro imeli 'kompanijo,' ki bi sčetno svetlobo po toliko na uro prodajala.

* * *

Ko se je na veliki četrtek zaključeval dan na neki sodniji, je pristopil katoliški advokat k sodniku in ga prašal: "Ali boste tudi jutri (na veliki petek) držali sodni?

* * *

Zato pa, hvala Bogu, da nam ni dal doseči sonca, če ne bi bili že davno si uredili tudi ta svetilnik po svoje in bi prav hitro imeli 'kompanijo,' ki bi sčetno svetlobo po toliko na uro prodajala.

* * *

Ko se je na veliki četrtek zaključeval dan na neki sodniji, je pristopil katoliški advokat k sodniku in ga prašal: "Ali boste tudi jutri (na veliki petek) držali sodni?"

"Zakaj pa ne?" se je odrezal sodnik. "Dan ima sicer religiozni pomen, toda to ni vrok zakaj bi ne mogli držati sodne jutri."

* * *

"Well, mislil sem," je rekel advokat, "da bi vas morda zanimalo vediti, da boste Vi prvi odkar je sodil Poncij Pilat, ki bo na veliki petek sodil." V Združenih državah je navada, da na veliki petek sodbe prekinete. Veste, advokati so "smart." Če ne vratite poprašajte našega Franceta Opaškarja.

* * *

V nedeljo imajo društva, to se pravi moška društva K. S. K. J. slavnostni banket. Kaj pravite? Da o tem niste nič slišali? Pa je vseeno resnica, banket imajo in tudi slišali ste zadnjo nedeljo med drugimi oznanili v cerkvi.

Ni pa ta banket za želodec, ampak je za dušo. Vsi člani raznih društev K. S. K. J. se bodo zbrali okoli mize Gospodove in bodo prejeli nebeski kruh, kateri ima vso sladost v sebi. Naj nobene ne manjka. Prav tako so povabljeni tudi vsi člani društva sv. Imena, slovenski in angleški oddelek. Pridite vsi. Spovedovanje se vrši danes večer po križevem potu in jutri zjutraj med mašami, popoldne od 3 naprej in zvečer od 7:15 pa do 8:30. Tisti, ki ponoči delajo, smejo prejeti, po posebnem dovoljenju za čas vojne, ako niso jedli od 3 zjutraj naprej. Piti pa smejo (razen alkoholične pijače) do ene ure pred obhajilom.

* * *

Še drugi vojaki, ki so se zadnje čase zglastili doma so bili Frank Blatnik iz Union Ave., Stanley Srebernak, in morda še kateri. Pismeno pa so se prijavili zadnji teden Anton Koračin

ustregel italijankemu županu v Ilirske Bistrici z dodatno

pridigo v italijanskem jeziku za dušni blagor 250 Italijanov, ki so se bili tam naselili po vojni. To svoje početje je opravjeval s tem, da morajo otroci, ki so organizirani v mladinski organizaciji "Balilla," prisostvovati italijanskim in ne slovenskim pridigam.

iz Honolulu, Frank Snyder, ki pravi, da je na potu v San Diego California, in William Bobnar iz Parries Island. Will pravi, da upa kmalu priti k Marin godbi. Čestitke Bill. Vsem fantom želimo zdravja in srečnega povratka. In, kadar pridejo, jim bomo napravili tako parado, da bo segla tja doli do "Žužemberka."

* * *

Naša fara raste. Zadnje čase se je naselilo toliko novih farnov tam gori na Dove Ave. in Nelson in Meech, da smo bili primorani napraviti nov oddelek, katerega bosta zastopala letos Francis Terlop in Andrew Antosh. To smo bili primorani nadediti, ker sta Jos. Simčič in Jos. Jan zastopnika za Elizabeth in Nelson res imela preveliko okolico. Sedaj je v nesreči borno za pravice onih, za katere se sami ne morejo boriti, bomo skupni, kompaktni, ne razdržljivi, in duše v dušo utelešeni, neglede naših nazornih diferenc ali duševnega in političnega prepričanja. Civiliziran in kulturni narod postavlja v nesreči vse predstanke na sram, upre svoje mislice v posilstvo obhajilu. Ali se vam res tako mudi, da ne morete ostati vsaj pet minut po maši v cerkvi po prejemu sv. obhajila, da jo takoj vrežete proti vratom in v nesreči. Dragi Primorci in Primorci ali se smemo mi upravičen med te civilizirane, ce prištevati? Od nas je odvisno, da se v nedeljo pokažemo.

Tole, kar bom sedaj napisal, bi morda spadalo bolj med označila. Pa bom postavil sem, ker vem, da je ta napaka precej splošna. Gre se za zahvalo posilstvu obhajilu. Ali se vam res tako mudi, da ne morete ostati vsaj pet minut po maši v cerkvi po prejemu sv. obhajila, da jo takoj vrežete proti vratom in v nesreči. Dragi Primorci in Primorci ali se smemo mi upravičen med te civilizirane, ce prištevati? Od nas je odvisno, da se v nedeljo pokažemo.

* * *

Prosim vas, pozovite svoje prijatelje, sorodnike in vsakogar, da vam sledi v nedeljo ob 3 uri popoldan na ta Primorski shod, kateri bi moral biti ne samo v stotinah, ampak v tisočih.

* * *

Dolgo je bila Vidmarjeva hiša na 81. cesti brez bolezni in drugih takih nadlog. Pa končno

(Dalej na 3 strani)

* * *

Primorci, dolžnost nas

klic!

* * *

Nobeden primorski Slovenec, ki v sebi čuti le trohico ljubezni za svojo rodno zemljo, neozira je koliko je daleč v državi Ohio, bi moral biti v nedeljo, 8. marca, navzoč pri zborovanju, katerega bodo obdržali ob 3. uri popoldne v Slovenskem domu na Holmes Ave. primorski Slovenci neozirajo se na versko pravico in politično prepričanje. Naša bolest je skupna, naša narodna ravnica za vse enako skelečna, naše gorje in trpljenje nerazdeljeno, naša duša v jadu in žalosti ukljenjena — narod v Primorju trpi in mi z njim.

Da je kupa trpljenja zvrha na bolesti in trpljenju se je po justičnem departmantu določilo in postavilo naše rojake v Primorju v razred SOVRAZNIH TUJCEV. Ni to krivda ameriške vlade, ker ona sama ne more delati izjemne in niti ji ni poznano naše zadržanje, rojstvo in okupacija naše zemelje. Naši Primorci so v državnem departmantu zaznamovani kot italijanski državljeni in njih usoda je usoda italijanske narodnosti. Kdo naj se za te ljudi potegne, kdo naj ameriški vladi pojasni naš trpeči položaj in krivico, katera se godi onim, ki še niso ali ne morejo postati ameriški državljeni. Misliam, da je PRIMORSKI SLOVENCI, kateri smo AMERIŠKI DRŽAVLJANI, smo POKLJICANI in svojim rodnim bratom DOLŽNI, da se za nje potegnemo in pri naši ameriški vladni pojasnimo, kdo so ti naši bratje in sestre. Vsi moramo priti na ta primorski ljudski shod in vsi moramo dvigniti našo besedo in prosliti ameriško vlado naša brate in sestre iz sramotne liste in jih prideliti med prijatelje in sobratje.

* * *

Russel Lindway in Leona Perkovich, ki sta imela biti poročane takoj po Božiču, pa Russel ni dobil nameravane dopusta iz armade, sta bila poročena v četrtek po posebnem dovoljenju nadškofa Schrembsa. Russel takoj zopet odhaja nazaj v Denver, kjer je zaposlen v vojnom uradu in pozneje bo šla za njim tudi Leona. Leon je nečakinja Mrs. Alfred Huth iz Garfield okolice. Novembra paru želimo srečo in zadovoljnost.

* * *

Še drugi vojaki, ki so se zadnje čase zglastili doma so bili Frank Blatnik iz Union Ave., Stanley Srebernak, in morda še kateri. Pismeno pa so se prijavili zadnji teden Anton Koračin

ustregel italijankemu županu v Ilirske Bistrici z dodatno

tudi kot taki zaznamovani. Mi smo tisti, ki se moramo za nje potegniti. Mi smo tisti, ki moramo z njimi sočustvovati in dolžnost nas veže, da jih pred vsakomur in povsod zagovarjam in stavimo pod svojo zaščito. Primorci, rotim vas pri grobu nesmrtnega in pokojnega Simon Gregorčiča, ne pustite svoj

SATAN IN IŠKARIOT

Po nemškem izvirniku K. Maya

"Saj slišite, da je mogoče!"
povedal Dunker duhovito.
"Sicer pa vam bom zadevo
malu razložil. Le kar razja-
je in stopite sem k potoku!
Krasno taborišče, vam pravim
še?"

"Ali smemo?"

"Yes!"

In nasmejal se je.
"Sicer pa bili že prej lahko
vstran prišli bliže!"

"In dobili kroglo —."

"Da! Poglejte, takale je mo-
puška!"

Pomoli nam je pred nos svo-
gorjačo.

"Tisto je vaša puška —? In
tave puške nimate —?"

"Ne. Tole gorjačo sem vtak-
al skozi vejeve, da bi vas pre-
nasnežil."

"Ampak Will Dunker ima
puško, kolikor vem —."

"Sem jo tudi imel, sem jo
se kako! Ampak preklicani
dekarji, tisti Mogolloni, so
jo vzel!"

"Tako —? Mogolloni —? So
napadli?"

"Yes, sir, yes!"

"Kedaj?"

"Včeraj opoldne."

"Včeraj opoldne —?" sem se
ali. Ali niti Nagla pušči-
pravil, da so ob istem času
Mogolloni napadli neke belo-
ze —? In med njimi da je
prijetki lovec —?"

"Povejte; ali niste potovali z
zom?"

"Da."

"Za vodnika ste bili in vozni-
ški dečkarji ubili?"

"In neka lady je potovala z
zam?"

"Da, tako je bilo."

Topot se je čudil Dolgi Dun-
ker.

"Povejte, kdo je bila tista
zama?"

"Tudi mesa dobrile, Emery,
daj mu gal!"

Dobil je velik kos posušene-
ga mesa, dober kilogram more-
biti. Pa ko bi tremil, je kos iz-
ginil. Res gladen je bil mož.

Zajel si je še vode z dlanjo,
pomasknil pa dejal:

"Dobro je delo, res dobro!

Nisem upal, da dobim tako
kmalu jesti —. Na begu po di-
vini in brez orooja, — hm, ve-
ste, tak položaj ni prijeten. Ni-
ti revne miši si ne morete pri-
voščiti! Ne vem, ali se je vam
kaj tak hudo godilo!

Te vrstice sem napisal, ne za
one, kateri skrbno prejemajo sv.
obhajilo. Napisal sem jih za
one, kateri prejmejo sv. obhajilo
samoto, da niso iz društva
vrženi, samo iz navade; brez ke-
sa nad gremhom. Grešiti je člo-
veško, teda v gremhu vztrajati in
gremha se ne kesati, to je pa sa-
tansko.

* * *

"Tiste ljudi mislite, ki ste z
njimi potovali?"

"Seveda! Le vi ste možje, ki
jih lahko kmalu in zanesljivo
rešite!"

"Kdo pa so tisti ljudje?"

Potegnil je obraz v hudomuš-
ne gube.

"Kdo do so —? Hm, sir, ču-
dili se bodete, zelo čudili, ko
zveste njihova imena!"

"Povejte že vendar! Rad bi
vedel, moram vedeti, kdo so!

Nikar me ne mučite z natezava-
njem!"

Muzal se je.

"Zvedeli bodete, sir, vse bo-
dete zvedeli! Se samo po sebi
razume!"

Ampak če bere človek lepo,
zanimivo knjigo, je ne bo na-
čel na koncu ali pa na sredi. In
tako je tudi z mojo povestjo.
Vse lepo po vrsti, sir!"

Tako je pravil, se režal, nas
gledal pa nadaljeval:

"Sedel sem torej in Fort Bel-
knarju pri časi mintjulepa —

povem vam, mintjulep je naj-

boljši julep, kar jih je dobiti

tod po zapadnih pivnicah! —

pa sem razmišljal, kam bi po-

meril noge, ali po Red riverju

navzgor ali nekoliko tja v Lila-

nja.

Dunker?"

"Tale konj je vaš, master

"Yes!" je dejal ponosno,

"Indijansko opremljen konj

Nasmejal se je.

"No, če bi že radi vedeli či-

so vam povem, da sem si ga za-

enkrat izposodil od Močnega

vetra. Upam, da se bodete s ti-

stim rdečkarjem kmalu po-
drobne seznanili."

"Od Močnega veta —? Po-
glavarja Mogollonov —? In iz-

posodili ste si ga —?" sem se

muzal. "Kako pa da vam je po-

glavar takega krasnega konja

že kar posodil?"

Vidmarjeva sta vzgojila sed-
mero otrok, in vzgojila sta jih v

duhu krščanske izobrazbe, zakar

jima gotovo ni žal. "Otroci so jih

na stara leta spoštovali kot

očeta in mater.

Prišla je pa končno bolezen

tudi do Vidmarjeve hiše in polo-

žila na posteljo Vidmarjevo ma-

ter. V visoki starosti, blizu 80

let, je prišla slabost do številnih

let, te je pridružila še neka

bolezen in Vidmarjeva mati so

zatinsili trudne oči za ta svet.

Naj jim bo sedaj Bog obilni

plačnik za njih vsestransko kr-

ščansko življenje in trud. Naj

počiva v miru. Ostalim pa bodi

potom, v imenu faranov

slopih, izraženo globoko sožalje.

* * *

"Rad! Pa prosim vas, poso-
dite mi prej kako orožje, da se

bom spet zavedal svojega člo-
veškega dostenjansta! Mislim,

če se namreč lahko tvegate na

primerake samokresa."

"Svoj samokres vam dam."

Vzel ga je in ogledoval to-
varniško znamko.

"Izvrstno orožje —! Slavna

tovarna, sir! Naj le pridejo zo-

pet lopovi, pokažem jim, kdo je

Dolgi Dunker!

Pa še nekaj, gentleman! Ima-

te morebiti grizljaj mesa ali

dva? Povem vam, od včeraj

zjutraj že nisem imel nič, prav

nič med zombi. In moji zobje

si želijo dela vsak dan! Le po-

glejte si jih, kaki so!"

Pokazal nam je svoje res kra-
sno zobovje.

"Tudi mesa dobrile, Emery,

daj mu gal!"

Dobil je velik kos posušene-
ga mesa, dober kilogram more-
biti. Pa ko bi tremil, je kos iz-
ginil. Res gladen je bil mož.

Zajel si je še vode z dlanjo,
pomasknil pa dejal:

"Dobro je delo, res dobro!

Nisem upal, da dobim tako
kmalu jesti —. Na begu po di-
vini in brez orooja, — hm, ve-
ste, tak položaj ni prijeten. Ni-
ti revne miši si ne morete pri-
voščiti! Ne vem, ali se je vam
kaj tak hudo godilo!

Te vrstice sem napisal, ne za
one, kateri skrbno prejemajo sv.
obhajilo. Napisal sem jih za
one, kateri prejmejo sv. obhajilo
samoto, da niso iz društva
vrženi, samo iz navade; brez ke-
sa nad gremhom. Grešiti je člo-
veško, teda v gremhu vztrajati in
gremha se ne kesati, to je pa sa-
tansko.

* * *

"Tiste ljudi mislite, ki ste z
njimi potovali?"

"Seveda! Le vi ste možje, ki
jih lahko kmalu in zanesljivo
rešite!"

"Kdo pa so tisti ljudje?"

Potegnil je obraz v hudomuš-
ne gube.

"Kdo do so —? Hm, sir, ču-
dili se bodete, zelo čudili, ko
zveste njihova imena!"

"Povejte že vendar! Rad bi
vedel, moram vedeti, kdo so!

Nikar me ne mučite z natezava-
njem!"

Muzal se je.

"Zvedeli bodete, sir, vse bo-
dete zvedeli! Se samo po sebi
razume!"

Ampak če bere človek lepo,
zanimivo knjigo, je ne bo na-
čel na koncu ali pa na sredi. In
tako je tudi z mojo povestjo.
Vse lepo po vrsti, sir!"

Tako je pravil, se režal, nas
gledal pa nadaljeval:

"Sedel sem torej in Fort Bel-
knarju pri časi mintjulepa —

povem vam, mintjulep je naj-

boljši julep, kar jih je dobiti

tod po zapadnih pivnicah! —

pa sem razmišljal, kam bi po-

meril noge, ali po Red riverju

navzgor ali nekoliko tja v Lila-

nja.

Dunker?"

"Tale konj je vaš, master

"Yes!" je dejal ponosno,

"Indijansko opremljen konj

Nasmejal se je.

"No, če bi že radi vedeli či-

so vam povem, da sem si ga za-

enkrat izposodil od Močnega

vetra. Upam, da se bodete s ti-

NEWBURSKIE NOVICE

(Nadaljevanje z 2 strani)
pride vrsta na vse in tako je tu-
di prišla na John Vidmarjeve.

John in Alojzija Vidmar sta
dobro pozvana med vsemi takuj.
Bila sta med prvimi naseljeni-
tukaj in se vse skozi udejstvova-
la na vseh krajih, pri društvih,
podpornih in cerkevih, pri dru-
žabnih akcijah in sploh, kjer je
bilo kaj koristnega.

Vidmarjeva sta vzgojila sed-
mero otrok, in vzgojila sta jih v

duhu krščanske izobrazbe, zakar
jima gotovo ni žal. "Otroci so jih
tudi na stara leta spoštovali kot

očeta in mater.

Za las je manjkalo

ROMAN

"Jaz da računam, mešetarim željenje, srečo. In tebi se vidi? Ah, Jacques. Toda čuj! Res je. Jaz sem cenila moj ugled kot poštena žena višje od življenja; ampak še višje, bolj kot moje življenje in ugled sem cenila tebe. Ti praviš, da se potapljaš. Dobro, torej beživa. Reci eno samčato besedico in jaz se bom odpovedala vsem—časti, domovini, družini, sopru, otrokom! Reci eno besedo in jaz ti bom sledila brez da bi se le enkrat ozrla, brez pomisljanja in brez kesanja!"

Ko je govorila te besede, se je vsa tresla, njene prsi so se burno napenjale in oči so ji gorele kakor ogenj. Pri tem se ji je odpela njena nočna halja, ki zdrsnila z ramen in njeni krasni zlati lasje so se v neredu vsuli po njenih slepeče belih ramenih in grudih.

"Kaj pa naju zadržuje?" je nadaljevala z zapeljivo posečim, nežno strastnim glasom. "Največja ovira je bila premagana, ko si ušel iz ječe. Moja prva misel je bila, da bi vzel s seboj najino hčerko, Jacques; toda otrok je bolan in vrh tega bi nuju utegnil izdati. Če zbeživa sama, nuju ne bodo nikdar dobili. Denarja nama ne bo manjkalo, o tem sem si gotova. Potem si bova poiskala zavetje v kateri tujih dežel, o katerih so napisane debele knjige in kjer bo najino življenje ena sama nepretrgana radost. In ti ne bo nikdar več mogel reči, da mešetarim. Jaz bom tvoja, vsa in samo tvoja z dušo in telesom—tvoja žena in tvoja sužnja."

Nato se mu je napol priprtično tesno približala ter mehko zagoličala:

"Ali hočeš, Jacques? Ah, Jacques! Reci besedo, samo besedo!"

Tedaj jo je on jezno porinil od sebe.

"Rajši na galeje!" je kriknil. Grofica obraz je smrtno pobledel in v očeh ji je zagorel bes. Nato se je vzravnala ter odstopila od njega, rekoč :

"Kaj drugega pa hočeš?"

"Da me pomagaš rešiti," je odgovoril Jacques.

"In s tem tvegam svoje lastno uničenje?"

On ni odgovoril.

Tedaj se je ona, ki je je bila še malo prej sama poniznost, popolnoma vzravnala ter z glasom, ki je žehtel najtrpkjšega sarkazma počasi spregovorila:

"Z drugimi besedami, ti bi rad, da bi žrtvovala samo sebe in obenem vso mojo družino. Zaradi tebe? Da, a še bolj zaradi gospodine Chandore. In ti misliš, da je to zelo enostavno. Jaz sem v tvojih očeh preteklost, nekaj, česar si se nasnil in te zdaj odbija; dočim vidiš v nji svojo bodočnost, po-

z naporom vseh svojih moči privlekel v pritličje.

"Vse sem slišal!" je spregovoril grof ter premiril oba kričca z uničuočim pogledom.

Grofica je globoko, hripavo vdihnila ter se sesedala v bližnji naslonjač. Jacques pa se je vzravnal ter dejal:

"Gospod, silno sem vas razžalil. Maščujte se."

Grof je skomizgnil z rameni.

"To bo opravilo sodišče."

"Moj bog! Saj vendar ne bo ste dopustili, da bi bil obsojen zaradi zločina, ki ga nisem nikdar izvršil? To bi bila najpodlejša strahopetnost!"

Grof je bil tako slaboten, da se je moral nasloniti na podboj.

"To bi bilo strahopetno?" je odgovoril. "Kaj pa tedaj imenujete dejanje nesramneža, ki oropa človeka njegove žene in hip pozne se je zvrnil na tla ter z razprostrtnimi rokami ne-gibno bležal.

Prevet od groze in napol bležal, je Jacques zbežal s posozišča.

Potem je grof napravil korak proti Jacquesu, toda njebove moči so ga zapustile in ipi pozne se je zvrnil na tla ter z razprostrtnimi rokami ne-gibno bležal.

"Beg bi pomenil priznanje zločina. Samo krivci skušajo uiti; in gospod de Boischoran je nedolžen. O tem ste lahko pre-pričani. Prosim, bodite mirni."

Ubogo dekle je bilo bledo ka-

"Rajši smrt!" je kriknil. "Smrt!"

Nato je razgalil svoje prsi ter zahteval:

"Gospod, zakaj ne streljate? Zakaj me ne ubijete? Ali se bojite krvi? Streljajte! Jaz sem bil ljubimec vaše žene; vaša najmlajša hči je moj otrok —!"

Toda grof je pobesil svoje orožje.

"Sodišče me bo maščevalo," je mrzlo odgovoril. "Vi ste me oropali moje časti; ja hočem zdaj vašo. In če bo potrebno, bom pred sodiščem prisegal, da sem spoznal v vas svojega na-

padalca. Gospod de Boischoran, vi pojdeš na galeje!"

Potem je grof napravil korak proti Jacquesu, toda njebove moči so ga zapustile in ipi pozne se je zvrnil na tla ter z razprostrtnimi rokami ne-gibno bležal.

Prevet od groze in napol bležal, je Jacques zbežal s posozišča.

"Nu?" ga je vprašala, ko je prišel k njiju.

"Poročilo mora biti zlagano, gospodiča," je dejal odvetnik.

"Kdo ve?"

"Beg bi pomenil priznanje zločina. Samo krivci skušajo uiti; in gospod de Boischoran je nedolžen. O tem ste lahko pre-pričani. Prosim, bodite mirni."

Ubogo dekle je bilo bledo ka-

"Ah, gospod, kako strašno!"

"Kaj neki?"

"Zbežal je, izginil!"

"Kdo?"

"Gospod Jacques!"

Presenečenje je bilo tako veliko, da Folgat toliko da ni spustil britve na tla. Vendar je dokaj mirno odgovoril:

"To ni res."

"Na žalost, gospod," je odgovoril stari sluha, "in vse mestu o tem. Vse podrobnosti so znane. Pravkar sem govoril

Folgat, ki je bil pravkar vstal, je ravno zadnjikrat potegnil z britvijo po obrazu, ko so se vrata nenadoma odprla in pred njim je pojavil stari Anton, vzklikajoč:

"Ah, gospod, kako strašno!"

"Kaj neki?"

"Zbežal je, izginil!"

"Kdo?"

"Gospod Jacques!"

Presenečenje je bilo tako veliko, da Folgat toliko da ni spustil britve na tla. Vendar je dokaj mirno odgovoril:

"To ni res."

"Na žalost, gospod," je odgovoril stari sluha, "in vse mestu o tem. Vse podrobnosti so znane. Pravkar sem govoril

RUDY BOŽEGLAV

VINERY

6101 ST. CLAIR AVE.
Najfinješa vina, domačega izdelka, dobite na kozarce ali v večji količini za na dom.

Postrežemo tudi z okusnim prigrizkom.
Se priporočamo!

IGNAC SLAPNIK, ST.

CVETLICAR

6102 ST. CLAIR AVENUE
HENDERSON 1126

BLISS COAL CO.

PREMOG IN DRVA

Zastopstvo WHITING STOKERS

22290 LAKELAND BLVD.
KENMORE 0608

TREBUSNE PASOVE IN
ELASTICNE NOGAVICE

imamo v polni zalogi. Pošiljamo tudi po pošti.

MANDEL DRUG CO.

15702 Waterloo Rd., Cleveland, O.

POZOR, HIŠNI POSESTNIKI!

Kadar potrebuješ pri hiši delo pri popravljanju streh, zlepov ali pri fur-

azu, se zanesljivo obrnite name. Delo garantirano, cene zmerne.

FRANK KURE

16021 WATERLOO RD.
KENMORE 7192-J

Ustanovljeno 1908

Zavarovalnino vseh vrst vam točno preskrbi

HAFFNER INSURANCE AGENCY

6106 St. Clair Avenue

Style A

Style B

Style C

Style D

Style E

Style F

Style G

Style H

Style I

Style J

Style K

Style L

Style M

Style N

Style O

Style P

Style Q

Style R

Style S

Style T

Style U

Style V

Style W

Style X

Style Y

Style Z

Style AA

Style BB

Style CC

Style DD

Style EE

Style FF

Style GG

Style HH

Style II

Style JJ

Style KK

Style LL

Style MM

Style NN

Style OO

Style PP

Style QQ

Style RR

Style SS

Style TT

Style UU

Style VV

Style WW

Style XX

Style YY

Style ZZ

Style AAA

Style BBB

Style CCC

Style DDD

Style EEE

Style FFF

Style GGG

Style HHH

Style III

Style JJJ

Style KKK

Style LLL

Style MMM

Style NNN

Style OOO

Style PPP

Style QQQ

Style RRR

Style SSS

Style TTT